

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci žalobce **Bobr Castor z.s.**, se sídlem Tachov, Karolíny Světlé 1509, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2017, č.j. RR/948/17,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2017, č.j. RR/948/17, a usnesení Městského úřadu Tachov ze dne 28.11.2016, č.j. 11080/2016-OVÚP/TC R5231, se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 3.206 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobce se žalobou ze dne 13.5.2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2017, č.j. RR/948/17 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti usnesení Městského úřadu Tachov (dále jen „*prvoinstanční orgán*“ či „*stavební úřad*“) ze dne 28.11.2016, č.j. 11080/2016-OVÚP/TC R 5231 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), rozhodnuto tak, že se „*zastavuje řízení o obnově k pravomocnému územnímu rozhodnutí č.j.*

1627/2008-OÚPRR Ú 63 ze dne 13.10.2008 zahájené na základě žádosti, kterou podal žalobce, ve věci stavby *Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulici na pozemcích č. 3371, 3354/1, 3354/2, 3361 v katastrálním území Tachov.* Žalobce požadoval zrušení i prvoinstančního rozhodnutí.

II. Žaloba

Žalobce v části I. a II. žaloby uvedl, že žaloba se zabývá obnovou správního řízení ve věci *„Zázemí pro cyklisty a služby pro cestovní ruch v Tachově, Pobřežní ulici“* na ppč. 3371, 3361/1, 3354/2, 3354/1 v k.ú. Tachov (dále jen *„Rychta“*) vedené u stavebního úřadu pod č.j. 1627/2008-OÚPRR, kdy žádost o obnovu podal žalobce. Co do předcházejícího průběhu věci žalobce odkázal na ukončené soudní spory vedené u zdejšího soudu pod sp.zn. 57 A 77/2011, sp.zn. 57 A 53/2013 a sp.zn. 57 A 63/2014 s tím, že po vydání rozsudku ve věci sp.zn. 57 A 63/2014 vrátil žalovaný věc stavebnímu úřadu, který vydal usnesení ze dne 6.6.2016, které žalovaný zrušil rozhodnutím ze dne 21.9.2016. Následně vydal stavební úřad prvoinstanční rozhodnutí, kterým zastavil řízení o obnově pro právní nepřipustnost. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání a žalovaný prvoinstanční rozhodnutí potvrdil napadeným rozhodnutím. Ve správním řízení byly vyčerpány řádné opravné prostředky, kdy napadené rozhodnutí je nezákonné, proto se žalobce brání podáním správní žaloby.

V části III. žaloby žalobce konstatoval, že rozsudkem ve věci sp.zn. 57 A 63/2014 byl stavební úřad donucen vyjasnit důkazní situaci ohledně sporného doručení písemnosti č.j. 1627/2008-OÚPRR ze dne 5.9.2008 *„Veřejná vyhláška Oznámení zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání“* (dále jen *„písemnost Veřejná vyhláška“*), kterou stavební úřad oznámil zahájení správního řízení ve věci Rychta. Žalobce, žalovaný a stavební úřad nyní shodně tvrdí, že stavební úřad doručil žalobci způsobem umožňujícím dálkový přístup právě a pouze nápis *„Oznámení zahájení územního řízení - Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“* (dále jen *„nápis“*) a že písemnost *Veřejná vyhláška* způsobem umožňujícím dálkový přístup žalobci doručena nebyla, přičemž obě strany odkazují na shodný důkaz, otisk elektronické úřední desky stavebního úřadu (dále jen *„edeska“*) z roku 2008, měsíce září.

V části IV. žaloby žalobce uvedl, že sporná zůstala otázka o následku procesního pochybení stavebního úřadu. Žalobce tvrdí, že pochybení popsané v bodě III. žaloby (tj. písemnost *Veřejná vyhláška* nebyla vyvěšena na edesce), mu zabránilo účastnit se řádně správního řízení ve věci Rychta. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tvrdí opak, kdy potvrzuje názor stavebního úřadu v prvoinstančním rozhodnutí. Soud v rozsudku ve věci sp.zn. 57 A 63/2014 s odkazy na ustanovení zákona vyjádřil názor, že správní orgán je povinen doručit žalobci oznámení o zahájení správního řízení (tj. písemnost *Veřejná vyhláška*) také způsobem umožňujícím dálkový přístup, dále uvedl, že doručení samotného nápisu nedostačuje. K právním důsledkům nedoručení písemnosti *Veřejná vyhláška* se (přímo) nevyjádřil, neboť zrušil předcházející správní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Za tohoto stavu závisel další průběh správního řízení na tom, zda stavební úřad doručení písemnosti *Veřejná vyhláška* zákonem určeným způsobem prokáže. V dalším řízení správní orgány přiznaly, že písemnost *Veřejná vyhláška* nebyla vyvěšena na edesce, ale údajnou volnost, kterou jim ponechal soud pro dovození právních důsledků, zneužily. Správní orgány vyšly ze stejné důkazní základny jako soud v rozsudku ve věci sp.zn. 57 A 63/2014, ale *„volnými úvahami“* dovodily právě

opačné závěry, že v předmětné věci postačovalo doručit žalobci nápis. Žalobce to vnímá jako zneužití správního uvážení, kdy správní orgány překračují své pravomoci. Žalobce vnímá názor soudu méně volně. Pokud stavební úřad neprokázal doručení písemnosti Veřejná vyhláška, nelze zamítnout žádost o obnovu řízení ve věci Rychta pro právní nepřípustnost. Rozebírat do podrobností „volné úvahy“ správních orgánů považuje žalobce za nadbytečné, neboť proti sobě stojí dvě tvrzení, která vycházejí z totožných důkazů. Které tvrzení je v souladu se zákonem přísluší rozhodnout soudu. 1) Žalobce setrvává na tvrzení, že stavební úřad nedoručil žalobci písemnost Veřejná vyhláška zákonem předvídaným způsobem, že v důsledku bylo žalobci znemožněno účastnit se řádně správního řízení ve věci Rychta a znemožněno hájit svá práva, že žalobce je „opomenutý“ účastník správního řízení ve věci Rychta, a proto nelze zamítnout žádost o obnovu řízení pro právní nepřípustnost. Žalovaný však potvrdil prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu, kterým byl zamítnut návrh na obnovu řízení pro právní nepřípustnost, a vydal proto nezákonné rozhodnutí. 2) Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž tvrdí, že žalobci byl doručen (způsobem umožňující dálkový přístup) pouze nápis, ale dovozuje opačné právní důsledky, tj. že doručení nápisu postačovalo k tomu, aby žalobce oznámil svou účast v řízení ve věci Rychta, a protože se žalobce do řízení nepřihlásil, nestal se účastníkem řízení vlastní vinou a žádost o obnovu řízení není právně přípustná. To, že žalobci nebyla doručena písemnost Veřejná vyhláška (způsobem umožňující dálkový přístup), nemá dle názoru žalovaného žádný právní význam. Žalobce dále uvedl, že pokud dosud uvedené postačuje ke zrušení napadeného rozhodnutí (a prvoinstančního rozhodnutí, neboť stojí na téže úvaze), navrhuje, aby se soud dokazováním v bodě V. žaloby nezabýval a pokračoval bodem VI. žaloby. Navrhuje se, aby soud vyjádřil názor na právní důsledky nedoručení písemnosti Veřejná vyhláška zákonem předvídaným způsobem pro další průběh správního řízení, aby se zamezilo případným budoucím „volným úvahám“ správních orgánů.

V části V. žaloby žalobce pod bodem 1) uvedl, že z dalšího vyplývají podstatné pochybnosti o tom, zda písemnost Veřejná vyhláška byla vyvěšena na úřední desce v listinné podobě. Druhá strana písemnosti Veřejná vyhláška, kde se uvádí: „*Toto oznámení musí být vyvěšeno na úřední desce MěÚ Tachov a na webových stránkách města: www.tachov-mesto.cz...*“, má dokazovat vyvěšení písemnosti na úřední desce a zároveň na edesce. Jak výše dokázáno, k vyvěšení na edesce nedošlo. Rozporné tvrzení listiny, kde se uvádí nepravda o vyvěšení na edesce zakládá pochybnosti o druhém tvrzení v téže větě, že proběhlo vyvěšení na úřední desce. Je zde otázka, zda i druhé tvrzení lze odmítnout jako nepravdivé, když nadto písemnost Veřejná vyhláška postrádá podstatné formální náležitosti. Schází letopočet, jméno a příjmení osoby, která úřední úkon provedla, k tomu nečitelný podpis. Žalobce navrhuje, aby soud při hodnocení právě uvedených pochybností přihlédl k tezi často citované u soudů nejvyšších stupňů, že silnější strana sporu, kterou žalovaný i stavební úřad je, má postupovat tak, aby nevznikaly pochybnosti, a případné pochybnosti vyložil k tíži silnější strany. Žalobce navrhuje, aby se soud vyjádřil k otázce, zda stavební úřad a žalovaný prokázali vyvěšení písemnosti Veřejná vyhláška na úřední desce v listinné podobě, když důkazní listina postrádá podstatné formální náležitosti a jsou na ní uvedeny nepravdivé skutečnosti v téže větě ohledně téhož úkonu. Pod bodem 2) žalobce dále konstatoval, že v odvolání namítl nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí. Stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí v části „*Odůvodnění*“ nejprve zopakoval dosavadní průběh případu. Jedná se o stranu 1 až 4 (kromě posledního odstavce), kde od strany 2 obhájí usnesení ze dne 6.6.2016. Teprve od strany 4 poslední odstavec se stavební úřad věnuje obhajobě prvoinstančního rozhodnutí.

V tomto ohledu stavební úřad neuvádí v odůvodnění ve vztahu k prvoinstančnímu rozhodnutí žádné důvody, proč by žalobce neměl být účastníkem řízení ve věci Rychta, neboť odůvodnění od strany 2 až do strany 4 váže úvodem „*Opatřením ze dne 16.5.2016 pod č.j. 1430/2016-OVÚP-TC stavební úřad oznámil*“ na usnesení ze dne 6.6.2016 a teprve od strany 4 posledního odstavce (... opatřením ze dne 12.10.2016 oznámil pokračování v řízení a vyzval...) se zabývá odůvodňováním prvoinstančního rozhodnutí. Rozhodnutím žalovaného ze dne 21.9.2016 bylo zrušeno celé usnesení ze dne 6.6.2016, není důvod ho opětovně obhajovat, naopak, žalobce nenalezl v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí, v části, která se věnuje aktuálnímu průběhu případu, od data vydání písemnosti - výzvy k vyjádření ze dne 12.10.2016, nic, čím by stavební úřad obhájil názor, že žalobce není účastníkem řízení ve věci Rychta. Z tohoto důvodu shledává žalobce prvoinstanční rozhodnutí nepřezkoumatelným, a to v otázce, která je pro případ stěžejní. Žalovaný však tuto námitku v napadeném rozhodnutí nevyvrátil. V prvoinstančním rozhodnutí stavební úřad skutečně zdůvodňuje (byť nezákonně, ale přezkoumatelně), proč není žalobce účastníkem řízení ve věci Rychta. V tom není sporu. Spor je v tom, že tyto důvody neuvádí k prvoinstančnímu rozhodnutí, ale ke zrušenému usnesení ze dne 6.6.2016. Pod bodem 3) žalobce dále uvedl, že v odvolání poukazoval na rozpor v názoru na právní důsledky nedostatečného vyvěšení na edesce. Podle názoru soudu v rozsudku ve věci sp.zn. 57 A 63/2014 se právě uvedeným nedoručila písemnost Veřejná vyhláška, jak ukládá zákon. Soud opakovaně vyzval správní orgány, aby řádně odůvodnily svůj závěr o tom, že žalobci byla doručena písemnost Veřejná vyhláška tak, že se mohl řádně do řízení ve věci Rychta přihlásit. Uvedený právní názor vyslovil soud přesto, že žalobce v soudním řízení ukončeným rozsudkem ve věci sp.zn. 57 A 63/2014 výslovně uvedl, že je mu známo, že stavební úřad zveřejnil způsobem umožňujícím dálkový přístup nápis. Z toho vyplývá, že soud je toho názoru, že doručení pouhého nápisu nedostačovalo k tomu, aby žalobce mohl uplatnit procesní právo dané § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „*zákon o ochraně přírody a krajiny*“) a do řízení se řádně přihlásit. Stavební úřad v prvoinstančním rozhodnutí provádí stejné důkazy, jaké měl k dispozici soud při vynesení rozsudku ve věci sp.zn. 57 A 63/2014, ale dospěl překvapivě k odlišnému právnímu názoru. Stavební úřad však není oprávněn vykládat zákon či konkrétní právní situaci, pokud tak již učinil soud, ale je právním názorem soudu vázán. Právní závěry stavebního úřadu na téma „*částečného doručení*“ a jeho následků jsou nezákonné, neboť kolidují s vyslovenými názory soudu. S touto námitkou se žalovaný vypořádal tak, že se ztotožnil s názorem stavebního úřadu a ignoroval názor soudu. Pod bodem 4) žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s námitkou v odvolání ohledně významu rozdílu zveřejněné informace mezi nápisem a písemností Veřejná vyhláška. Ať již stavební úřad na straně 3 prvoinstančního rozhodnutí vyjadřuje svůj názor na oznámení informace o zahájení správního řízení spolku jakkoli, sporný zůstává názor na rozsah zveřejněné informace. Jak již bylo uvedeno výše, soud vyjádřil právní názor, že zveřejnění pouhého nápisu není dostatečnou informací o zahájení správního řízení ve smyslu § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Spolek kvůli procesnímu pochybení stavebního úřadu neobdržel žádnou informaci, ze které by mohl usuzovat, že se jedná o významnou stavbu (která zhorší odtokové poměry při povodni...). Naopak, z primitivního způsobu oznámení pouze nápisem normální osobě vyplývá, že se jedná o bezvýznamnou podřadnou záležitost, případně omyl úřadu, který na edesce neměl být vyvěšen. Není povinností spolku dotazovat se správního orgánu, „*jak myslel zveřejněnou informací*“, naopak, správní orgán je povinen postupovat tak, aby v řízení nevznikaly pochybnosti. Pokud stavební úřad nezveřejnil dostatek informací k tomu, aby bylo zjevné, o jak rozsáhlý záměr se v případě Rychty jednalo, musí nést následky svého procesního

pochybení. Pod bodem 5) žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal ani s námitkou, která směřovala do rozporu mezi úvahou prvoinstančního orgánu a skutečnostmi doloženými ve spisu. Úvaha stavebního úřadu na straně 4 prvoinstančního rozhodnutí první odstavce poslední věta „... *protože ani obsah oznámení o zahájení územního řízení neposkytuje žádné převratné nebo rozšiřující informace o záměru, jejichž nezveřejnění mělo nebo mohlo zapříčinit, že k oznámení účasti nedošlo*“ je nezákonná, neboť oznámení obsahuje výčet pozemků pro stavební záměr jako jednu ze stěžejních informací, na základě které se potenciální zájemce o účast ve správním řízení rozhoduje, zda svou účast ve správním řízení oznámí či nikoli. Úvaha a závěry stavebního úřadu zde stojí mimo skutečnosti zřejmé ze spisového materiálu, a jsou proto nezákonné. Na základě této nezákonné úvahy stavební úřad vydal nezákonné prvoinstanční rozhodnutí. Je rovněž diskutabilní, zda by i v případě, kdy by v písemnosti Veřejná vyhláška opravdu nebylo „*nic*“, bylo možno na toto odkazovat či spíše po pravdě prohlásit, že zde stavební úřad nikterak nedostál své informační povinnosti. Stavebnímu úřadu je možno naopak vytknout, že alespoň hrubě nepopsal druh a rozsah stavby např. budova 50 m x 20 m, 2 patra nadzemní, jedno podzemní. Pod bodem 6) žalobce uvedl, že se žalovaný nevypořádal ani s námitkou o úvaze stavebního úřadu, která koliduje s rovností práva, je nepřezkoumatelná a nepravdivá. Tvrzení stavebního úřadu, že žalobce je tachovský subjekt, a proto měl dovodit, že stavební záměr v Pobřežní ulici spadá do oblasti zájmu, je porušením rovnosti práva. (Subjekty, které nemají sídlo v Tachově, mají právo na informace na edesce?) Stavební úřad neuvádí, z čeho konkrétně měl žalobce usoudit, že blíže neurčené územní řízení v Pobřežní ulici spadá do jeho oblasti zájmu. Prohlášení stavebního úřadu je nepřezkoumatelné. Úvaha je také nepravdivá, neboť v Pobřežní ulici jsou objekty mimo zájem žalobce, např. velký fotbalový stadión s provozní budovou. Pro vše, co bylo uvedeno v bodě V. žaloby, byl žalovaný povinen zrušit prvoinstanční rozhodnutí. Neučinil tak, a vydal proto nezákonné napadené rozhodnutí.

Závěrem žaloby, v části VI. a VII., žalobce vyčíslil své náklady řízení a navrhl, aby soud napadené rozhodnutí a prvoinstanční rozhodnutí zrušil a aby mu přiznal náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce uplatňuje námitky týkající se nesprávného zveřejnění informace o zahájeném územním řízení způsobem umožňujícím dálkový přístup. Touto skutečností se v odůvodnění svého rozhodnutí zabývá stavební úřad i žalovaný, a žalovaný proto v této věci odkazuje na odůvodnění obou rozhodnutí a trvá na tom, že žalobce měl na základě takto zveřejněné informace o zahájení řízení možnost přihlásit se do územního řízení jako jeho účastník a že této možnosti nevyužil. Žalobce dále uplatňuje námitku týkající se nesprávného způsobu vyvěšení oznámení o zahájení územního řízení na úřední desce Městského úřadu Tachov v listinné podobě. Takovou námitku žalobce dosud v prvostupňovém ani v odvolacím řízení neuplatnil, a proto ji podle názoru žalovaného nemůže uplatnit ani v žalobě. V další části žaloby žalobce tvrdí, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami uplatněnými v odvolání. Žalovaný s tímto tvrzením žalobce nesouhlasí a nadále má za to, že se s námitkami žalobce uplatněnými v odvolání vypořádal zákonným a přezkoumatelným způsobem. Žalovaný trvá na tom, že

napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce

Žalobce v replice uvedl, že z vyjádření žalovaného plyne sporný názor na platnost a použití listiny „*písemnost Veřejná vyhláška*“ (tj. listina vydaná stavebním úřadem o vyvěšení písemnosti č.j. 1627/2008-OÚPRR ze dne 5.9.2008 „*Veřejná vyhláška Oznámení zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání*“) jako důkazu v napadeném rozhodnutí a prvoinstančním rozhodnutí. Citovaná listina má vady uvedené v žalobě v čl. V. odst. 1, které žalobce popsal již v žalobě ze dne 3.8.2014 v čl. III. a IV. Bylo úřední povinností stavebního úřadu i žalovaného postupovat v dalším řízení tak, aby nevznikaly pochybnosti. Bylo úřední povinností správních orgánů vypořádat se v dalším řízení s vadami důkazní listiny, aby mohly postupovat bezvadně v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. sp.zn. 3 As 29/2011, sp.zn. 10 As 16/2014 a další), kdy se důkaz listinou provádí jejím založením do spisu, aniž se o tom vyrozumí účastníci řízení a není nutné provádět protokol o dokazování či záznam. Vadná listina zřejmě takový postup neumožňuje. Z čeho měl žalobce v řízení před stavebním úřadem a žalovaným předpokládat, že bude jako důkaz bez dalšího použita vadná listina, když na její vady v předcházejícím řízení písemně upozornil? Stavební úřad nepoužil citovanou listinu jako důkaz ve svém rozhodnutí, pouze ji zmiňuje na straně 2 odstavce 4 jako místo ve spisu, kde jsou uloženy jiné důkazy o vyvěšení informací na elektronické úřední desce. Žalobce nenapadl platnost listiny v odvolání, neboť v prvoinstančním rozhodnutí není uváděna jako důkaz, a proto vady listiny nemají dopad na nezákonnost prvoinstančního rozhodnutí. Ačkoli to výslovně nezmiňuje, listinu jako důkaz patrně používá žalovaný v napadeném rozhodnutí na straně 10 druhý odstavec, kdy tvrdí, že na úřední desce stavebního úřadu byla listina vyvěšena. Žalobce vnímá tvrzení žalovaného buď jako nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neodkazuje ve svém tvrzení na konkrétní důkazní listinu, nebo jako vadný procesní postup. Vadný procesní postup žalovaného spočívá v tom, že přijal jako důkaz listinu s evidentními vadami, na které byl v předcházejícím řízení upozorněn a které byl povinen objasnit z úřední povinnosti, ale vady listiny neobhájil. Žalovaný ani nevyzval žalobce, aby se vyjádřil k podkladům napadeného rozhodnutí způsobem, ze kterého by bylo zřejmé, že hodlá použít vadnou listinu jako důkaz, a způsobem, ze kterého by bylo patrné, proč listinu považuje za platnou, aby mohl žalobce kvalifikovaně oponovat. Žalobci tak bylo znemožněno řádně hájit svá práva. Žalovaný uvedl listinu jako důkaz poprvé v napadeném rozhodnutí, v důsledku výše uvedeného se žalobce logicky brání použití listiny teprve v žalobě. Obecně je námitka žalovaného, že nelze otvírat nové otázky teprve před soudem správná, ale v projednávaném případě ji nelze uplatnit, neboť se jedná o výsledek vadného procesního postupu žalovaného.

V.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.r.s.“), o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

Podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. je právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení správní orgán vázán.

Je nezbytné konstatovat, že prvoinstanční orgán i žalovaný rozhodli opět v rozporu s ustanovením § 78 odst. 5 s.ř.s, když znovu nerespektovali právní názor, který vyslovil soud tentokráte ve zrušujícím rozsudku ze dne 29.1.2016, č.j. 57 A 63/2014-49.

Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku uvedl: *„Žalovaný byl na základě předchozího zrušujícího rozsudku povinen uvést, na základě jakých konkrétních listin či jiných důkazů má za to, že byly splněny podmínky při doručení oznámení veřejnou vyhláškou, a současně úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení. Žalovaný této své povinnosti nedostál. Namísto toho aby dnem jejího vydání, spisovou značkou, nebo číslem jednacím označil listinu, na základě které dospěl k závěru, že byly splněny podmínky při doručení oznámení veřejnou vyhláškou, pouze obecně konstatoval, že „ve spisu stavebního úřadu je dále doklad o tom, že oznámení o zahájení řízení bylo zveřejněno i způsobem umožňujícím dálkový přístup“, „ve spisu stavebního úřadu jsou listiny, které dokazují, že občanské sdružení Bobr Castor nesplnilo podmínky ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny“ či že „odůvodnění doplnil odkazem na skutečnosti zřejmé ze spisového materiálu“. Žalovaný tak nejen že porušil ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s., když nerespektoval právní názor, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, nýbrž opět zatížil napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností. Není vůbec zřejmé, z jakých listin žalovaný vycházel, neuvedl jejich obsah, neuvedl úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení.“*

Krajský soud v Plzni ve zrušujícím rozsudku dále uvedl: *„Nad rámec shora uvedeného je znovu potřebné konstatovat, že podmínky, které musejí být splněny při doručování veřejnou vyhláškou, jsou stanoveny v ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé. V ustanovení § 70 odst. 3 věta druhá zákona o ochraně přírody a krajiny je na rozdíl od této úpravy stanoveno, že dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup. Zákon v ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu výslovně hovoří o zveřejnění „písemnosti“ nebo „oznámení“ též způsobem umožňujícím dálkový přístup. V dané věci bylo veřejnou vyhláškou doručováno „oznámení“, tj. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, a proto bylo nezbytné, aby toto „oznámení“, tj. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, bylo zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Přitom není možné dospět k závěru, že vzhledem k rozsahu*

Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008 (1 strana textu), nebylo možné tuto listinu zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup celý její obsah (viz. § 20 odst. 2 stavebního zákona). Ve správním spise se nachází pouze výpis z webových stránek www.tachov-mesto.cz ze dne 10.11.2009, kde je krom textu „Domovská stránka/Informace o městě/Úřad občanovi/Úřední deska/Archiv dokumentů/2008/Září/Pátek 5. Září 2008/Oznámení o zahájení územního řízení/ - Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“ uveden pouze text „Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“. Zmíněný výpis vůbec neprokazuje, že by Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008 bylo zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Nevyplývá z něho totiž, že by krom textu „Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“ bylo zveřejněno i Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008. Tento závěr je zcela v souladu se skutečnostmi tvrzenými žalobcem v žalobě.“

Jak vyplývá z právě citované části zrušujícího rozsudku, soud jasně vyslovil, že „v dané věci bylo veřejnou vyhláškou doručováno „oznámení“, tj. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, a proto bylo nezbytné, aby toto „oznámení“, tj. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, bylo zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup.“ a že „zmíněný výpis vůbec neprokazuje, že by Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008 bylo zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Nevyplývá z něho totiž, že by krom textu „Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“ bylo zveřejněno i Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008.“.

Ačkoli prvoinstanční orgán i žalovaný dospěli k závěru, že nedošlo ke zveřejnění Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008 též způsobem umožňujícím dálkový přístup, když byl zveřejněn pouze text „Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“, v rozporu se závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku uzavřeli zcela opačně, a to že „nebylo nezbytné, aby toto „oznámení“, tj. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, bylo zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup.“

Svým postupem správní orgány správní řízení zatížily podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Za situace, kdy nebylo Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008 zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup, nebylo možné postupovat podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle kterého řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže byla podána žádost zjevně právně nepřipustná.

B.

Nad rámec shora uvedeného, je nezbytné uvést, že konstrukce správních orgánů je nejen v rozporu se závazným právním názorem soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku, ale také nezákonná a v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Prvoinstanční orgán svoji konstrukci založil na těchto závěrech: „závěr, že k určitému procesnímu pochybení při zveřejnění písemnosti (oznámení o zahájení územního řízení) došlo, stavební úřad nezpochybňuje, byť i jiné správní orgány aplikují vůči potencionálním účastníkům řízení (občanským sdružením či po novu zapsaným spolkům) postup, který zřejmě vyplynul z výkladu zákona č. 114/1992 Sb., a to ten, že způsobem umožňujícím dálkový přístup skutečně zveřejňují pouze informaci o zahájeném řízení (o podání žádosti) a v jaké věci, nikoliv celý obsah samotného oznámení o zahájení řízení (důkaz viz např. úřední deska Krajského úřadu Plzeňského kraje a listinný důkaz ve spisu - listina odboru životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje z této úřední desky č. j. ŽP/6193/16 ze dne 13.4.2016 + u této listiny se nacházející 2x tisk/print sereen náhledu úřední desky z 21.4.2016 v 13:21 a 13:22 hod. a tisk informace z aktuálně zveřejněných dokumentů úřední desky vztahující se ke zveřejněnému dokumentu; poznamenává se, že běžným náhledem na úřední desku posledně uvedeného správního orgánu nelze zobrazit již sejmuté písemnosti z úřední desky). Pomine-li stavební úřad v současné době vliv nezveřejnění obsahu oznámení o zahájení územního řízení způsobem umožňujícím dálkový přístup na ostatní účastníky řízení, kteří žádným způsobem výsledek řízení (územní rozhodnutí) nenapadli, stavební úřad dospěl k závěru, že nezveřejnění obsahu celé písemnosti způsobem umožňujícím dálkový přístup nemohlo mít negativní vliv na to, že Bobr Castor z. s. svou účast neoznámilo postupem podle zákona č. 114/1992 Sb. Dle názoru stavebního úřadu toto procesní pochybení nedosahuje takové intenzity, aby skutečně zapříčinilo neúčast Bobr Castor z. s. v územním řízení přičemž k tomuto závěru stavební úřad dospěl následujícím logickým výkladem. Obecná právní úprava ustanovení § 47 odst. 1 správního řádu zní: „O zahájení řízení je správní orgán povinen uvědomil bez zbytečného odkladu všechny jemu známě účastníky“. V době zahájení řízení (září 2008) mělo ustanovení § 87 odst. 1 stavebního zákona podobu: „Stavební úřad oznámí zahájení územního řízení a k projednání žádosti nařídí veřejná ústní jednání, je-li to účelné, spojí jej s ohledáním na místa: konání veřejného ústního jednání oznámí nejméně 15 dní předem. Je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se oznámení o zahájení územního řízení účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě, účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 veřejnou vyhláškou. Jak je patrné, speciální úprava § 87 odst. 1 stavebního zákona nestanoví žádný jiný odlišný způsob postupu než § 47 odst. 1 správního řádu. Z uvedených ustanovení vyplývá, že oznámení o zahájení územního řízení bylo nutné doručit účastníkům. Stavební úřad měl a nadále i má v územním řízení ctít jednu ze základních zásad činnosti správních orgánů, a to poučovací povinnost. Dle názoru stavebního úřadu této povinnosti bylo učiněno za dost. V územním řízení se jedná zejména o poučení účastníků o možnosti uplatňovat námitky, do kdy je možné námitky uplatnit s tím, že k později uplatněným námitkám se nepřihlíží (§ 89 stavebního zákona). Opět se i ustanovení § 89 stavebního zákona týká „účastníků“, a to i osob podle zvláštního právního předpisu, které se již účastníky staly postupem podle zákona č. 114/1992 Sb., tedy splnily povinnost oznámení účasti. Povinnost poučit teprve až v oznámení o zahájení územního řízení osoby podle zvláštního právního předpisu o tom, že mají možnost se účastnit řízení ze stavebního zákona ani ze zákona č. 114/1992 Sb. stavebnímu úřadu přímo nevyplývá, i kdy z je v praxi běžné, že osoby podle zvláštního právního předpisu se o zahájení územního řízení uvědomují až prostřednictvím oznámení o zahájení územního řízení postupem podle § 87 odst. 1 stavebního zákona (ať jednotlivě nebo prostřednictvím úřední desky) a již v takto oznámeném zahájeném řízení při běhu 5 denní lhůty pro uplatnění námitek svou účast teprve oznamují. S ohledem na osobní poměry osob podle zvláštního právního předpisu takto rozsáhlého poučení nebylo

třeba ani podle § 4 odst. 2 správního řádu, protože u těchto osob se předpokládá, že o svých právech a povinnostech mají dostatečné povědomí, když podle stejného ustanovení, dle kterého mohou svou účast v řízení oznámit předtím, podávají i tzv. generální žádost o informování o zahajovaných řízeních. Ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. zní: „Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno: v tomto případě má postavení účastníka. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup. Podle § 44 odst. 1 správního řádu: „Řízení o žádosti je zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení (dále jen „žádost“) došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu.“ Výše popsany a v praxi dosti aplikovaný postup, tj. aby se osoby podle zvláštního právního předpisu o zahájení územního řízení uvědomovaly až prostřednictvím oznámení podle § 87 odst. 1 stavebního zákona, tak nevylučuje možnost, aby se těmito osobám oznamovalo, že bylo zahájeno řízení (byla podána žádost ve smyslu § 44 odst. 1 správního řádu) samostatným jakkoliv formulovaným způsobem a až poté, co by tyto osoby svou účast oznámily, tak bylo oznámení podle § 87 odst. 1 stavebního zákona vydáno i vůči jim jakožto stanuvším se účastníkům. Vyplývá tak z gramatického výkladu ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., protože v tomto ustanovení se píše, že ...dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění...“ Pakliže by mělo být doručeno či zveřejněno oznámení o zahájení řízení, neobsahovalo by citované ustanovení slovo „jejího“ nýbrž „jeho“. Tzn. tedy jednoznačně usoudit, že osobám podle zvláštního právního předpisu postačí předem poskytnout pouze informaci o zahájení řízení, nikoliv kompletní obsah oznámení o zahájení řízení, jak ukládalo i ustanovení § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. znějící v dobu vedeného řízení: „Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“) je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní sprchy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.“ Tímto výkladem ovšem není vyloučen výklad odlišný, a to že ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. počítá s tím, že pod slovem „oznámeno“ si je nezbytné představit samotné a již vydané oznámení o zahájení územního řízení, přičemž ale úvaha, kterou vyslovil v předcházející části stavební úřad, není s tímto výkladem nijak v rozporu, ba naopak úvaha stavebního úřadu se vůči osobám podle zvláštního právního předpisu jeví jako komfortnější. To vše za situace, že by až po takto poskytnuté informaci byl zveřejněn i obsah oznámení o zahájení územního řízení s tím, že by v něm již osoby podle zvláštního právního předpisu jako účastníci byly uvedeny, pokud by svou účast předtím oznámily na základě poskytnuté informace o tom, že bylo zahájeno řízení (byla podána žádost). Tento postup však nenastal, ale dle výše popsané úvahy stavebního úřadu osoby podle zvláštního právního předpisu tímto procesním pochybením (nezveřejněním obsahu oznámení) nemohly být dotčeny na svých právech oznámit svou účast stavebnímu úřadu, neboť na základě pouhé informace o zahájení územního řízení zveřejněné na úřední desce mohly svou účast oznámit, protože ani obsah oznámení o zahájení územního řízení neposkytuje žádné převratné nebo rozšiřující informace o záměru, jejichž nezveřejnění mělo nebo mohlo zapříčinit, že k oznámení účasti nedošlo. Stavební úřad proto dospěl k

závěru, že informace o zahájení územního řízení stavby „Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“ bez obsahu samotného oznámení vydaného podle § 87 odst. 1 stavebního zákona, zveřejněná na úřední desce v září roku 2008, byla vůči osobám podle zvláštního právního předpisu dostačující k tomu, aby svou účast v územním řízení oznámily. Takto formulovanou informaci bez dalšího mohly tyto osoby obdržet i jednotlivě, nikoliv prostřednictvím úřední desky, a pokud by svou účast neoznámily, bral by jejich přístup stavební úřad stejným způsobem účastníky by se nestaly. Nelze ani opomenout skutečnost, že Bobr Castor z.s. je tachovský subjekt a i informace zveřejněná na elektronické úřední desce poskytovala údaj o lokalizaci záměru, z něhož ze znalosti území pro místní subjekty vyplývá, zda mohly být dotčeny zájmy, jejichž ochranou se zabývají. Bobr Castor z.s. svou účast přesto neoznámilo a tudíž nezískalo postavení účastníka územního řízení.“

Žalovaný pak uvedl: „Z odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, že stavební úřad vyšel při posuzování toho, zda spolku bylo znemožněno přihlásit se jako účastník územního řízení pro stavbu zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, z odůvodnění posledního rozsudku Krajského soudu v Plzni. Konstatoval, že způsobem umožňujícím dálkový přístup bylo na webových stránkách zveřejněno Oznámení zahájení územního řízení - Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice, ale že na elektronické úřední desce nebyla zveřejněna samotná písemnost „Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008“, a posuzoval, do jaké míry mělo toto procesní pochybení stavebního úřadu vliv na skutečnost, že spolek neoznámil svou účast v územním řízení podle § 70 odst. 3 zákona č. 114/1991 Sb. Při těchto úvahách stavební úřad vyšel z textu § 47 odst. 1 správního řádu, § 87 odst. 1 stavebního zákona a § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb. a došel k závěru, že nezveřejnění písemnosti „Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5. 9. 2008“ nemohlo zabránit spolku přihlásit se do územního řízení pro stavbu zázemí pro sportovní aktivity v Tachově jako jeho účastník. Svůj názor odůvodnil tím, že oznámení o zahájení řízení je jak podle § 47 odst. 1 správního řádu, tak podle § 87 odst. 1 stavebního zákona určeno účastníkům řízení, a spolek v době, kdy stavební úřad účastníkům zahájení územního řízení oznamoval, ještě účastníkem tohoto řízení nebyl a ani být nemohl. Vůči spolku působilo Oznámení zahájení územního řízení - Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice, na elektronické úřední desce Městského úřadu Tachov jako informace o tom, že stavební úřad vede předmětné územní řízení, na základě které se spolek mohl přihlásit do řízení jako účastník. K tomuto závěru došel stavební úřad také na základě výkladu ustanovení § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., ve kterém se mluví o informaci o zahájení řízení. Odvolací orgán se se závěry stavebního úřadu ztotožňuje a souhlasí s tím, že nezveřejnění kopie „Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008“ na elektronické úřední desce Městského úřadu Tachov nemohlo zabránit spolku v tom, aby se do územního řízení přihlásil jako jeho účastník podle § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., protože Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice, jako informace o vedeném řízení na elektronické úřední desce Městského úřadu Tachov zveřejněná byla. Navíc na úřední desce Městského úřadu Tachov bylo „Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008“ vyvěšeno a spolek se s ním seznámit mohl. Podle názoru odvolacího orgánu by se nezveřejnění písemnosti „Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008“ na elektronické úřední desce mohli dovolávat účastníci územního řízení podle § 85 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona, a nikoliv osoby podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, kterým pro přihlášení se do řízení stačila informace o vedeném

územním řízení, která na elektronické úřední desce Městského úřadu Tachov zveřejněna byla.“

C.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23.10.2013, č.j. 6 As 38/2013-23 (rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz) v bodech 12 až 20 uvedl: „Pokud jde o právní úpravu, klíčový pro posouzení věci je § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, jehož znění se od doby, kdy se odehrál posuzovaný případ, až dosud nezměnilo. Citované ustanovení v odstavci 2 stanoví: „Občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen ‚občanské sdružení‘), je oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.“ V odstavci 3 je pak uvedeno: „Občanské sdružení je oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se správního řízení, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.“ Pro otázku formy oznámení o zahájení řízení podle výše citovaného ustanovení má dále význam § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2012, kde bylo uvedeno: „Je-li v území vydán územní nebo regulační plán, doručuje se oznámení o zahájení územního řízení účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 1 a dotčeným orgánům jednotlivě, účastníkům řízení uvedeným v § 85 odst. 2 veřejnou vyhláškou.“ Účastníky řízení podle § 85 odst. 2 lze označit jako tzv. vedlejší účastníky řízení, přičemž stavební zákon ve znění účinném do 31. prosince 2012 mezi ně řadil zejména „vlastníka pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě“, dále „osoby, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno“, stejně jako „osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis.“ Nejvyšší správní soud zcela souhlasí se stěžovatelem v tom, že ustanovení § 70 odst. 3 poslední věty zákona o ochraně přírody a krajiny nezakládá samo o sobě oprávnění pro správní orgán, aby občanskému sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny, doručoval oznámení o zahájení řízení veřejnou vyhláškou, resp. aby libovolně volil mezi individuálním doručením jeho písemného vyhotovení nebo doručením veřejnou vyhláškou, jako by šlo o rovnocenné alternativy na výběr. Toto ustanovení pouze pro oba způsoby doručování upřesňuje, který den se považuje za den oznámení informace o zahájení řízení. Možnost doručovat takové oznámení veřejnou vyhláškou se musí pro dané řízení opírat o jiný právní předpis. Typicky může jít o § 144 odst. 2 správního řádu, který upravuje zahájení řízení s velkým počtem účastníků. V nyní posuzovaném případě plní obdobnou úlohu výše citované ustanovení § 87 odst. 1 věty druhé stavebního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2012, neboť v daném území byl vydán územní plán (což stěžovatel nerozporuje). Stavební úřad proto postupoval zcela v souladu s právní úpravou, pokud doručil oznámení o zahájení územního řízení jednotlivě a v písemné podobě pouze žadateli a obci Radenín, zatímco ostatním

účastníkům řízení (včetně potenciálního účastníka řízení, kterým byl stěžovatel) doručoval totéž oznámení prostřednictvím úřední desky. Nejednalo se tedy o úřední libovůli. Jazykový výklad předmětného ustanovení není s tímto závěrem v rozporu. Jednak zákon skutečně užívá (na rozdíl od toho, co tvrdí stěžovatel) v souvislosti s počítáním lhůty pro vstup občanského sdružení do řízení slova „ode dne, kdy mu bylo zahájení řízení oznámeno“, avšak ani kdyby zákon na stejném místě užil slova „sděleno“, nemohlo by to podle názoru Nejvyššího správního soudu nic změnit, neboť oba pojmy jsou dostatečně obecné na to, aby pokryly různé formy informování občanského sdružení o zahájení řízení. Pokud jde o výklad historický, na který stěžovatel poukazuje v kasační stížnosti, především je třeba říci, že pro výklad zákona by neměl význam takový úmysl zákonodárce, který se nakonec v jeho textu nijak neodrazil. Navíc, jak už poukázal ve svém rozsudku krajský soud, důvodová zpráva ke změně předmětného doplnění zákona o ochraně přírody a krajiny uvádí (viz důvodová zpráva k vládnímu návrhu zákona o změně některých zákonů souvisejících s přijetím stavebního zákona a zákona o vyvlastnění, zvláštní část, čl. XXVI, k bodům 12 a 13, sněmovní tisk č. 999/0, Poslanecká sněmovna Parlamentu, IV. volební období 2002–2006): „Smyslem změny je jednoznačně vyjádřit, že se ustanovení § 70 uplatňuje i tehdy, kdy je řízení podle zvláštního zákona zahajováno na návrh účastníka, nikoli pouze z podnětu správního orgánu. Dřívější dikce ustanovení vyžaduje, formálně vzato, aby byla předmětná občanská sdružení informována dříve, tedy jiným úkonem, než účastníci řízení. Tím byly zvyšovány administrativní náklady na vedení řízení. Právní úprava tento nedostatek odstraňuje, aniž by práva občanského sdružení byla krácena.“ Cílem schválené úpravy – a text zákona tomuto úmyslu odpovídá, neboť byl součástí již původního vládního návrhu a v legislativním procesu měněn nebyl – tedy mělo být sjednotit různé způsoby doručování oznámení o zahájení správního řízení jak účastníkům, tak i potenciálním účastníkům takového řízení za účelem snížení administrativních nákladů. I historický výklad pomocí důvodové zprávy tedy svědčí spíše pro závěr, že po novele § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny přijaté v roce 2006 se forma oznámení o zahájení řízení občanskému sdružení odvozuje od formy doručování tohoto oznámení (vedlejší) účastníkům řízení, která v daném případě vyplývá z ustanovení § 87 odst. 1 věta druhá stavebního zákona ve znění účinném do 31. prosince 2012. Starší judikatura tak již na tuto otázku nedopadá. Nic na tomto závěru nemůže změnit ani stěžovatelův poukaz na judikaturu zdejšího soudu, podle níž mají být občanská sdružení po podání (první) žádosti podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny informována o všech již zahájených řízeních a mají dostat možnost účastnit se jich (pokud je to ještě možné s ohledem na zásadu hospodárnosti řízení). Tato judikatura pouze staví nově založená občanská sdružení, případně občanská sdružení, která nově podají žádost o informování o plánovaných řízeních a zásazích, na stejnou startovací pozici, jako sdružení stávající. Řeší tak situace, které v praxi vznikají, kdy teprve poté, co na veřejnost „prosáknou“ informace o určitém záměru, jenž může mít dopad na ochranu přírody a krajiny, se začne s určitým přirozeným zpožděním formovat a organizovat skupina angažovaných jednotlivců, kteří by se pod společnou hlavičkou chtěli stát partnery státní správy při posuzování onoho záměru (podrobněji viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 25/2012-21). Z povahy věci vyplývá, že jestliže je mezitím příslušné řízení již zahájeno, pak o tom pochopitelně nelze sdružení, jež teprve poté podá svou žádost, informovat jinak než adresně. To však nezakládá stěžovatelem namítanou nerovnost. Stěžovatel byl o řízení informován zákonem předepsaným způsobem a ono hypotetické nově založené sdružení, s nímž se stěžovatel srovnává, by taktéž mělo ode dne obdržení vyrozumění právě jen osm dní na to, aby se do řízení přihlásilo. Možnost doručovat občanskému sdružení oznámení o zahájení řízení

veřejnou vyhláškou uznává i dosavadní judikatura (byť tato otázka dosud nebyla samostatně předmětem kasačních námitek). Například v rozsudku ze dne 18. srpna 2011 č. j. 9 As 40/2011-51 zdejší soud omezuje nutnost doručovat písemné vyhotovení oznámení o zahájení řízení občanskému sdružení pouze na případy, kdy správní orgán oznámení o zahájení řízení nezveřejní na úřední desce. Ve výše citovaném rozsudku týkajícím se žádostí podaných až po zahájení příslušného řízení č. j. 7 As 25/2012-21 se pak zdejší soud vyjádřil v tomto smyslu, že za úkon rovnocenný oznámení o zahájení správního řízení podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny lze označit i oznámení o nařízení veřejného ústního jednání prostřednictvím úřední desky. Nejvyšší správní soud zvažoval i otázku, zda stavební úřad neuvedl stěžovatele v omyl tím, že mu s předstihem zaslal v písemné podobě oznámení o podání návrhu na zahájení územního řízení. Tento krok však nelze hodnotit jinak, než jako nadstandardní způsob informování občanského sdružení o plánovaném záměru, který měl naopak zabránit tomu, aby stěžovatel možnost přihlásit se jako účastník do územního řízení, které bylo předmětem jeho zájmu, z nepozornosti promeškal. Jistě lze uznat, že by bylo vstřícnější, kdyby stavební úřad v tomto oznámení upozornil občanské sdružení i na to, že předmětné řízení splňuje podmínky pro možnost doručení oznámení o zahájení řízení veřejnou vyhláškou ve smyslu § 87 stavebního zákona v tehdy účinném znění. Tento nedostatek poučení však nelze považovat – zejména s přihlédnutím k tomu, že stavební úřad vůbec nebyl povinen uvedené upozornění stěžovateli zasílat – za natolik závažný, že by z něj bylo možno dovozovat neúčinnost následného doručení oznámení o zahájení řízení veřejnou vyhláškou vůči stěžovateli. Z ustanovení § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny – na něž odkazoval sám stěžovatel ve své žádosti, aby byl informován o zahajovaných řízeních dotýkajících se ochrany přírody a krajiny – jednoznačně plyne, že do řízení se musí občanské sdružení samo přihlásit, přičemž toto ustanovení obsahuje výslovnou úpravu doručování oznámení o zahájení řízení občanskému sdružení též skrze úřední desku. Písemné oznámení stavebního úřadu, že obdržel žádost o vydání územního rozhodnutí, mělo tudíž vést ke zvýšené ostražitosti a k aktivitě na straně stěžovatele. Z těchto důvodů nelze podle názoru Nejvyššího právního soudu označit očekávání stěžovatele, že o samotném zahájení řízení bude vyrozuměn písemně, za legitimní (byť samozřejmě nelze vyloučit, že přípis stavebního úřadu zasláný stěžovateli na jeho adresu v něm mohl určitou naději vzbudit). Jediný relevantní omyl, který mohlo oznámení stavebního úřadu ve stěžovateli vyvolat, by byl ten, že se již jedná o „sdělení informace o zahájení řízení“ ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, takže by se žalobce do řízení přihlásil „předčasně“ ještě před formálním oznámením o zahájení řízení veřejnou vyhláškou. O to však v nyní posuzovaném případě nejde.“

I z rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá, že je-li doručováno „oznámení o zahájení územního řízení“ veřejnou vyhláškou, jsou jeho zveřejněním splněny procesní povinnosti jak vůči „ostatním účastníkům řízení“, tak vůči „subjektům podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny“.

Nesprávným je tak závěr žalovaného o tom, že „oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008“ na elektronické úřední desce se mohli dovolávat účastníci územního řízení podle § 85 odst. 1 a odst. 2 písm. a) a b) stavebního zákona a nikoliv osoby podle § 85 odst. 2 písm. c) stavebního zákona“.

Na tomto místě je nezbytné znovu zopakovat, co již soud uvedl ve zrušujícím rozsudku: „podmínky, které musejí být splněny při doručování veřejnou vyhláškou, jsou

stanoveny v ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení se doručení veřejnou vyhláškou provede tak, že se písemnost, popřípadě oznámení o možnosti převzít písemnost, vyvěsí na úřední desce správního orgánu, který písemnost doručuje; na písemnosti se vyznačí den vyvěšení. Písemnost nebo oznámení se zveřejní též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Patnáctým dnem po vyvěšení se písemnost považuje za doručenou, byla-li v této lhůtě splněna i povinnost podle věty druhé. V ustanovení § 70 odst. 3 věta druhá zákona o ochraně přírody a krajiny je na rozdíl od této úpravy stanoveno, že dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup. Zákon v ustanovení § 25 odst. 2 správního řádu výslovně hovoří o zveřejnění „písemnosti“ nebo „oznámení“ též způsobem umožňujícím dálkový přístup. V dané věci bylo veřejnou vyhláškou doručováno „oznámení“, tj. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, a proto bylo nezbytné, aby toto „oznámení“, tj. Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, bylo zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Přitom není možné dospět k závěru, že vzhledem k rozsahu Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008 (1 strana textu), nebylo možné tuto listinu zveřejnit způsobem umožňujícím dálkový přístup celý její obsah (viz. § 20 odst. 2 stavebního zákona).

V dané věci nebylo Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008 zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup. Nebyly tedy splněny zákonné podmínky pro jeho řádné doručení. Nedošlo-li k řádnému doručení, nedošlo ke splnění procesních povinností ani vůči „ostatním účastníkům řízení“, ani vůči „subjektům podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny“. Žalobci tudíž nebylo prvoinstančním orgánem zahájení územního řízení oznámeno, jak vyžaduje ustanovení § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Zpřístupnění textu „Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“, není zpřístupněním Oznámení o zahájení územního řízení a pozvání k ústnímu jednání ze dne 5.9.2008, tudíž ani splněním povinnosti podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny.

Není správným ani závěr správních orgánů, že „subjektům podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny“ bylo zahájení územního řízení oznamováno jinak, a to právě „sdělením informace“, a to právě formou zpřístupnění textu „Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“ způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Toto tvrzení správních orgánů není pravdivé. Prvoinstanční orgán si „subjektů podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny“ vůbec nevšímal, nečinil vůči nim vůbec žádné úkony. O ničem je také neuvědomoval. Pokud by tak činil, musel by před zpřístupnění textu „Oznámení zahájení územního řízení – Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“ způsobem umožňujícím dálkový přístup nejprve tento text umístit na úřední desku, a to vedle oznámení o zahájení územního řízení. Nic takového se nestalo.

Konečně k závěru prvoinstančního orgánu o tom, že „ani obsah oznámení o zahájení územního řízení neposkytuje žádné převratné nebo rozšiřující informace o záměru“, je vhodné uvést, že obsahovalo zcela jistě více informací než text „Oznámení zahájení územního řízení –

Zázemí pro sportovní aktivity v Tachově, Pobřežní ulice“. Byl zde například označen žadatel, pozemky, na kterých se má stavba nacházet, že se bude kdy a kde konat ústní jednání.

Stavební zákon nestanoví, co je povinnými náležitostmi oznámení zahájení územního řízení. Při formulaci jeho obsahu je však nezbytné mít na paměti, jeho význam. Je prvotní informací, od které „ostatní účastníci řízení“ a „subjekty podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny“ odvozují, zda v řízení budou či nebudou uplatňovat svoje práva. Z toho důvodu by oznámení mělo obsahovat krom názvu stavby, který může být mnohdy zavádějící, alespoň i stručný popis umístěvané stavby.

Podle § 87 odst. 2 věta první stavebního zákona žadatel zajistí, aby informace o jeho záměru a o tom, že podal žádost o vydání územního rozhodnutí, byla bezodkladně poté, co bylo nařízeno veřejné ústní jednání, vyvěšena na místě určeném stavebním úřadem nebo na vhodném veřejně přístupném místě u stavby nebo pozemku, na nichž se má záměr uskutečnit, a to do doby veřejného ústního jednání. Co se rozumí „informací o záměru“ stanoví § 8 odst. 1 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření. Podle tohoto ustanovení informace o záměru v území a o podání žádosti o vydání územního rozhodnutí obsahuje identifikační údaje o žadateli podle § 37 odst. 2 správního řádu, předmět územního řízení s jeho stručnou charakteristikou, parcelní čísla dotčených pozemků, údaj, zda předmět územního řízení vyžaduje posouzení vlivu na životní prostředí, místo a čas veřejného ústního jednání, případně spojeného s místním šetřením, upozornění, že námítky, závazná stanoviska a připomínky mohou účastníci řízení, dotčené orgány a jiné osoby uplatnit nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak že se k nim nepřihlíží.

Informace podle § 87 odst. 2 věta první stavebního zákona plní podobnou funkci jako oznámení o zahájení řízení, tudíž není žádný důvod pro to, aby oznámení neobsahovalo podobné náležitosti. Zde tedy například „*předmět územního řízení s jeho stručnou charakteristikou*“, tj. alespoň i stručný popis umístěvané stavby.

Pokud prvoinstanční orgán nic takového v oznámení o zahájení územního řízení neuvedl, jde tato skutečnost pouze k jeho tíži. Ve svém důsledku by tak bylo možné dospět k závěru, že i kdyby bylo oznámení o zahájení územního řízení řádně zpřístupněno způsobem umožňujícím dálkový přístup, stále by jej pro chybějící náležitosti oznámení nebylo možné považovat za splnění procesních povinností ani vůči „ostatním účastníkům řízení“, ani vůči „subjektům podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny“. Tedy za řádné oznámení zahájení územního řízení.

VI.

Rozhodnutí soudu

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Stejnými vadami trpělo i prvoinstanční rozhodnutí, a proto soud v souladu s ustanovením § 78 odst. 3 s.ř.s. rozhodl i o jeho zrušení. S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII. Náklady řízení

Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3.000 Kč a náhradě hotových výdajů za 1) poštovné za zaslání žaloby a repliky k soudu a za dvě obálky pro zaslání předmětných písemností v celkové výši 89 Kč (48 Kč + 38 Kč + 2 Kč + 1 Kč), 2) tisk dvou stejnopisů šestistranné žaloby a jednoho stejnopisu dvoustranné repliky a za fotokopie příloh žaloby o celkovém rozsahu 25 stran v celkové výši 117 Kč. Byť žalobce vyčíslené výdaje za tisk a fotokopie soudu nedoložil, přiznal je soud žalobci v jím požadované výši, tj. 3 Kč/strana, neboť uváděná částka nijak nevybočuje z obvyklých cen za uvedené služby. Náklady řízení tedy činí celkem částku ve výši 3.206 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

Dlužno doplnit, že soud žalobci nepřiznal jím požadovanou náhradu za poštovné za zaslání tiskopisu s vylepenými kolkovými známkami za žalobu (dále jen „*tiskopis*“) k soudu a za k tomu použitou obálku v celkové výši 39 Kč (38 Kč + 1 Kč). Soud má za to, že v daném případě se nejedná o důvodně vynaložený náklad řízení. Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu je zpoplatněna soudním poplatkem ve výši 3.000 Kč. Poplatníkem je ten, kdo podal žalobu [§ 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích]. Poplatková povinnost vzniká podáním žaloby, přičemž poplatek je splatný vznikem poplatkové povinnosti [§ 4 odst. 1 písm. a), § 7 odst. 1 věta první téhož zákona]. Z uvedeného plyne, že žalobce se mohl jím uplatňovaného výdaje vyvarovat, pakliže by splnil svoji poplatkovou povinnost již při podání žaloby. To však žalobce neučinil a soudní poplatek zaplatil až dodatečně k výzvě soudu. Že je řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zpoplatněno, přitom musí být žalobci bezpochyby známo, neboť u zdejšího soudu, úseku správního soudnictví, inicioval již řadu soudních sporů tohoto typu. Náklady na poštovné a obálku pro zaslání tiskopisu k soudu tak žalobci vznikly jeho laxním přístupem k placení soudního poplatku a jdou tudíž výhradně k jeho tíži.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 27. dubna 2018

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: L. K.